

σία δοξολογία, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Διαδόχου, ἀλλὰ μετ' ἐξαιρέτου ψυχρότητος καὶ ἀφανείας. Ἡ πλατεία τοῦ Συντάγματος, Σαχάρα γεμάτη ἦλιο· ἐκ τῆς θέας τῆς Ἑρμαϊκῆς ὁδοῦ οὐδεὶς ὑπώπτευσεν ἐπισημότητα ἑορτῆς, καὶ μόνον προ τῆς Μητροπόλεως 15—20 ἐν παρατάξει στίλβουσαι λόγχοι ὑπεδείκνυσαν ὅτι μέσα τελεῖται δοξολογία. Μόνον αἱ σημαῖαι τῶν ὁμογενῶν ἐτήρουν ἐπὶ τῶν ἐξωστῶν βλακώδη πόζαν, ὡς ἂν μὴ ἠννόουν τὴν κυκλω ἀδιαφορίαν. Περί τὸ τέλος ἡ μουσικὴ ἐπανέλαβε τὸν παιᾶνάν της, εἰς στρατιώτης ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς ἐκκλησίας δίδει τὸ σύνθημα διὰ νὰ ριθοῦν τὰ κανόνια, καὶ ἡμίσεια δωδεκάς ἀμαξῶν παρέρχεται τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, φέρουσα τοὺς ὑπουργοὺς καὶ τινὰς αὐλικούς. Συμπεραίνομεν ὅθεν ὅτι ὅταν τρέχωμεν καὶ συνωθούμεθα εἰς βασιλικὴν τινα τελετὴν καὶ ἀναμένωμεν παρελάσεις καὶ διαβάσεις, πράττομεν τοῦτο ὑπὸ φυσικωτάτης περιεργείας νὰ θαυμάσωμεν τὰς χρυσοῦφάντους στολὰς καὶ τὰ κράνη, καὶ τοὺς μεγαλοσταύρους, καὶ τὰ τέθριππα, καὶ τὰς ξένας καὶ τὰς δικὰς μας· βαθύτερον ἄλλο συναίσθημα δὲν ὑπάρχει, δι' αὐτὸ εἶνε κωμικὴ ἢ παρατηρουμένη κίνησις εἰς τὰς τελετάς μας. Σήμερον δὲν ἔχομεν νὰ ἐντροφώσωμεν εἰς τίποτε, οὔτε εἰς βασιλεῖς, οὔτε εἰς πρέσβεις, οὔτε εἰς ξένους. Καὶ ὁμῶς ἂν ἦνε ἑορτὴ, δικαιουμένη νὰ τελῆται πανηγυρικῶς καὶ ἐγκαρδίως, εἶνε ἡ τοῦ Διαδόχου μας· διότι ὁ Κωνσταντῖνος εἶνε τὸ μέλλον. Καὶ τὸ μέλλον... τίς οἶδε! Μὴ τὸ μετρῶμεν μὲ τὸν αὐτὸν πῆχυν.

Ἑορτάζει σήμερον ὁ ἀγαπητὸς συνεργάτης μας κ. Κώστας Παλαμᾶς. Δέχεται, ἂν ἔχετε τύχην, ἐπισκέψεις, μουσικὴν, φίλους καὶ φίλα.

Ἐκ τῶν διακεκριμένων ἰατρῶν ἐν Τεργέστη κ. Ἄρ. Σβίνοφ ἀφίκετο πρό τινων ἡμερῶν μετὰ τῆς νεαρᾶς κυρίας του

Καλλιόπης καὶ τῆς γυναικαδέλφου αὐτοῦ Ἄννης Μπόσκοβκι καὶ κατέλυσεν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Βρεταντίας. Χαιρετίζομεν μετ' ἀγάπης τὸ νεαρὸν ζεῦγος, ὅπερ ὑπὸ τὸν παρθένον οὐρανὸν μας διέρχεται τὰς πρώτας ἡμέρας τῶν γάμων του.

Καλάμα, 19 Μαΐου

Γεώργιον Ζηνόπουλον, βουλευτὴν

Ἄ θ ἦ ν α ς

Ἄργα ἔμαθον τὰ αὐτῶν λαθόντα χώραν· οὐδεὶς δύναται νὰ μὲ διαθέσῃ. Στρατιώτης τῆς πολιτικῆς σημαίας τοῦ πατρός μου θὰ ἀκολουθήσω ἀπερεγκλίτως τὴν πολιτικὴν πορείαν, ἢν οἱ φίλοι αὐτοῦ ἐν τῷ οἴκῳ μου σκεφθέντες ἀπεδέξαντο. Γνωρίσατε παρακαλῶ αὐτοῖς τοῦτο καὶ δημοσιεύσατε τὸ παρὸν δι' ὄλων τῶν ἐφημερίδων. Ταῦτα ἀρκοῦσι νομίζω, εἰς ἀπάντησιν τοῦ ψευδοῦς—τὸ ἐπ' ἐμοὶ—διαφόρου τῆς ἐφημερίδος «Σφαίρας».

Κώστας Κουμουνοῦρος.

Ο ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πάτραι, 18 Μαΐου

Τὸ ἀτυμπλοῖον τὸ φέρον τὸν βουλευτὴν Πατρῶν κ. Ρηγόπουλον, ἤραξε, καὶ δύο—τρία βεγγαλικά ἀρχίζουσι νὰ φωτίζουν τὴν ἀσοβάθραν· αἱ λέμβοι ἀπῆραν τοῦ ἀτυμπλοῖου, καὶ πλείονα τοιαῦτα πυρὰ χρωματίζουν τοὺς κατ' αὐτὴν

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 483)

— Κυρία βαρόνη, εἶπεν, ἀνέμενον τὴν ἀπάντησίν σας καὶ μετὰ ἡρεμίας ὡς γνωρίζων αὐτὴν ἐκ τῶν προτέρων. Δὲν ἐδικαιούμην πρό ὀλίγου νὰ σᾶς διακόψω; Βλέπετε, οὔτε ἔλαβον ἀνάγκην νὰ σᾶς εἶπω. Παραδέχεσθε;

— Ὅχι, ζητεῖτε παρ' ἐμοῦ, κύριε, ὀφείλω νὰ τὸ πράξω.

— Βεβαίως τοῦτο εἶνε θυσία...

— Κύριε, διέκοψε ζωηρῶς ἡ βαρόνη, δὲν ὑπάρχει θυσία ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ καθήκοντος.

— Καλῶς, κυρία, καλῶς.

— Εἶμαι ὑπὸ τὴν διάθεσίν σας, κύριε, καὶ ἐτοιμὴ νὰ σᾶς ὑπακούσω. Τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν, ἢν θὰ μᾶς ὑποδείξητε, εἴμεθα ἡ θυγάτηρ μου καὶ ἐγὼ εἰς Ἐπινάλ.

— Εὐχαριστῶ. Θέλω νὰ σᾶς ἀφήσω τὸν καιρὸν τοῦ νὰ

προειδοποιήσητε τοὺς φίλους σας, νὰ δώσητε τὰς διαταγὰς σας, νὰ τακτοποιήσητε τέλος τὰς ἐσωτερικὰς ὑποθέσεις σας.

— Μ' ἀρκεῖ μία ἡμέρα, αὔριον.

— Λάβετε δύο ἡμέρας, κυρία βαρόνη. Σήμερον ἔχομεν Τετάρτην τὸ Σάββατον εἰς τὰς δύο μετὰ μεσημβρίαν θὰ σᾶς περιμείνω εἰς τὸ Ἐπινάλ.

— Ὅα εὐρεθῶ ἐκεῖ.

— Δὲν φοβεῖσθε μήπως εὐρητὴ τὴν δεσποινίδα Δεσιμαῖζ ὀλίγω διατεθειμένη νὰ σᾶς συνοδεύσῃ;

— Ὅχι, κύριε. Καθὼς ἐγὼ, ἡ θυγάτηρ μου θὰ ἐπιτελέσῃ τὸ καθήκόν της.

Τὸ ἐξεταστικὸν βλέμμα τοῦ κ. Λαγγάρδ ἐζήτασε τὴν ἐκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας τῆς νεαρᾶς γυναικός.

— Κυρία βαρόνη, εἶπεν, διὰ νὰ πείσητε τὴν δεσποινίδα Δεσιμαῖζ νὰ σᾶς συνοδεύτῃ, ἐλάβετε πολὺ σοβαρὰν ἀπόφασιν.

— Μήπως μαντεύετε τὴν σκέψιν μου, κύριε;

— Μάλιστα.

— Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ πράξω οὕτω;

— Ὅχι, κυρία. Ἄ! ἡ θυσία αὕτη εἶνε καὶ ἀληθὴς καὶ ἐδυνηρά. Βεβαίως δὲν θὰ ἦνε ἀνωτέρα τῶν δυνάμεών σας, αἵτινες δεκαπλασιάζονται ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος τῆς δικαιο-

παρατεταγμένους πιστούς· ἡ σημαυστολόιστος φεγγοβουσα καὶ βουλευτοφόρος λέμβος πλησιάζει τὰ κράσπεδα τῆς προκυμαίας καταυγάζουν ἀπὸ τὰς ἐκ πολλῶν ἡμερῶν περισυλλεγείσας τοιαύτας λαμπάδας. Ὁ βουλευτὴς ἐκπιθᾷ τῆς λέμβου καὶ ἡ γραυῶθης καὶ ὠχρὰ μορφὴ του, ἐπιστεφομένη ἀπὸ εὐμεγεθέου ψιαθίνου πύλου καὶ τὸ εὐμεγεθέστερον τουρμπάν, περιστοιχίζεται ἀπὸ πεντηκοντάδος φίλων του καὶ ἀκολουθεῖται ὑπὸ ἑκατοντάδων περιέργων καὶ ἀδιαφόρων, ὡς ἐμέ. Ὁ ὄμιλος ἐξωθεῖται πρὸς τὸ πλησίον ξενοδοχείον ἢ «Ἀγαίη», εἰσθεῖται ἐντὸς αὐτοῦ ὁ κ. Ρηγόπουλος καὶ μετ' ὀλίγον ἐπιφαίνεται εἰς τὸν ἐξώστην ὠχρότερος καὶ ἀμαυρότερος ἀπὸ τὸ φεγγοβόλημα τῶν ἀπαραιτήτων βεγγαλικῶν. Ὁ ἴδιος προσφωνητὴς τοῦ Δηληγιάννη, συντάκτης τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ὄλων τῶν ὑπὲρ Ρηγόπουλου διθυράμβων, ἐπιλαμβάνεται ἤδη νὰ προσφωνήσῃ καὶ αὐτὸν ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ τῆς ἐπαρχίας(;) νὰ προτείνῃ αὐτῷ τὸ ὡς εἰ παρέστη, νὰ τὸν προσκαλέσῃ εἰς λογοδοσίαν καὶ εἰς ἐκθεσιν τοῦ περὶ τῶν δημοτικῶν φρονημάτων του. Βραχναί τινες ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τοῦ «ἀκεραίου καὶ πολυτίμου ἀντιπροσώπου τοῦ λαοῦ» παρακολουθοῦσι, ὅστις ἀρχεται:

«Ἡ ἀνθρωπότης εἶναι ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ Λαὸς ἀποτελεῖ τὰς ἀκτίνας τοῦ παγκοσμίου αὐτοῦ δίσκου. Σὰς συγχαίρω διὰ τὴν ὑποδοχὴν τὴν ὁποίαν ἐκάματε εἰς τοὺς διεληθόντας ἐνταῦθα συναδέλφους μου... Εἰς ἐξ αὐτῶν ἔκαμε καὶ ἔρανε εἰς τὸ ἐν Βερολίνῳ συνέδριον... Ἐργάσθη καὶ ἐγὼ καὶ κατεκεραύνωσα τὴν σπύταλον καὶ ὀλεθρίαν κυβέρνησιν, ἣτις μᾶς ἐπέβαλε τοὺς δεινοὺς αὐτοὺς φόρους. (Παρακολουθοῦν μύδροι κατὰ τῆς Κυβερνήσεως...) Ἐγὼ τὰ εἶπα του βασιλῆα καλὰ, καὶ ἄς λέγουν οἱ μοχλοῦ καὶ ἄθλιοι... Ἢ ἄς καλέσω μίαν ἡμέραν νὰ σὰς ἐκθέσω τὰς πράξεις μου καὶ νὰ σχεφθῶμεν περὶ τῶν συμφερόντων καὶ τῶν δεινῶν περιστάσεων τοῦ γένους εἰς τὰς νοσηρὰς αὐτὰς ἡμέρας... Διὰ τὰ δημοτικά ἢ τὰ εἰπόμενα ἄλλοτε

ὅτε θὰπραγματευθῶμεν περὶ σπουδαίων ἐπιστημονικῶν πριγμάτων... Τὸ φρόνημά σας, ὦ συμπολίται μου, εἶναι ὡς ὁ ἥλιος ὁ ὁποῖος ἀνατέλλει ἀπὸ τὸ Παναχαϊκὸν καὶ δύει... ποῦ;... Χαίρετε συμπολίται μου, σὰς εὐχαριστῶ καὶ καλὴν νύκτα σας».

Παροδότης

ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΕΒΡΟΝ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Φιλιππούπολις, 13 Μαΐου

Ἡ ἐπιθυμία μου τοῦ νὰ μεταδώσω ὑμῖν ἰδέαν τινὰ πλήρη περὶ τοῦ δημιουργήματος τούτου τοῦ Βερολινείου Συνεδρίου εἶναι μεγίστη, καὶ δι' ἄλλους λόγους, ἀλλὰ πρὸ πάντων διότι δεόν νὰ γνωρίζωμεν ἀκριβῶς οἱ ἐν Ἑλλάδι τὰ κατὰ τὰς χώρας ταύτας, ὅπου τοιαῦτα συμφέροντα ἡμῶν δικυθεύονται καθ' ἐκάστην ὅπου τόσαι ἐλπίδες καὶ μονονουχὶ βεβαιότητες καταπτώσιν οἰοῦνται ὄνειροπολήσεις καὶ πύθοι εὐσεβεῖς, ἀλλ' ἀναβάλλω τοῦτο εἰς τὸ μετέπειτα, ἀνάγκη ἔχων νὰ γνωρίσω ἀσφαλῶς τὴν χώραν, νὰ ἐκτιμήσω ὅσον οἶόν τε ἀλανθαστως τὰς ἐπελθούσας, συνεπεῖα τοῦ νέου καθεστώτος, μεταβολὰς, νὰ γνωρίσω τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα.

Ἀναβάλλων ὅμως τοῦ νὰ ἐπιστεῖλω ὑμῖν βραδύτερον γενικώτερα τινὰ περὶ Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας, νομίζω ὅτι δὲν εἶναι δίκαιον νὰ στερήσω τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ πληροφωριῶν τινων περὶ τῶν καθ' ἐκάστην ἐνταῦθα τελουμένων, διότι καὶ αὐταὶ δύνανται ὁπωσοῦν νὰ φανῶσι χρήσιμοι καὶ ν' ἀποτελέσωσι μέρη τινὰ, ἔστω καὶ ἀσήμαντα, τῆς ὅλης εἰκόνας.

Χθὲς οἱ Βούλγαροι τῆς Τοπαρχίας ἐτέλουν τὴν ἐορτὴν τῶν

σύνης καὶ τῆς ἐπανορθώσεως, ἀλλὰ δὲν ἀπαιτῶ τούτο ἀπὸ σὰς ἀπεναντίας. Φυλάξετε, κυρία, τὸ μυστικόν σας, φυλάξετε τὸ τρομερὸν τοῦτο οἰκογενειακὸν μυστικόν. Ἡ ἀποκάλυψις αὐτοῦ εἰς τὴν δεσποινίδα Δεσιμαῖζ θὰ ἡδύνατο νὰ ἔχῃ ὀλεθρίας συνεπεῖας. Αἱ ὄνειροπολήσεις, θυγατέρες τῆς ἐλπίδος, προσφιλεῖς εἰς πᾶσαν ἡλικίαν, εἶνε φύλακες τῆς γαλήνης τῆς νεότητος· ἄς μὴ θίξωμεν τὰς ὄνειροπολήσεις τῆς δεσποινίδος Δεσιμαῖζ.

Ἡ βαρόνη ἐταπεινώσε' ὀλιβερῶς τὴν κεφαλὴν.

Ἀνεγνώριζε τὴν ὀρθότητα τῶν λόγων τοῦ Λαγγάρδ καὶ κατενόει ὅτι ὁ ἡρωϊσμὸς του ἔβαινε πολὺ μακρότερα.

— Λοιπὸν, κυρία, ὑπέλαθεν ὁ κ. Λαγγάρδ, εὕρισκετε κἀνὸν ἄλλο μέσον;

— Ζητῶ, κύριε... Ἀλλὰ τί νὰ τῆς εἶπω...

— Τὸ πρᾶγμα εἶνε τῷ ἦντι λεπτότατον.

— Μάλιστα καὶ δυσκολώτατον δι' ἐμέ, ἦτις γνωρίζω ὅτι τὸν ἀγαπᾷ.

— Νομίζω ὅτι δύναμαι νὰ σὰς ἀπαλλάξω ἀπὸ τὴν ἀμηχανίαν.

— Πῶς;

— Λαμβάνων ἐγὼ αὐτὸς, ἐὰν θέλετε, τὴν συναίνεσιν τῆς δεσποινίδος Ἐρριέττης.

— Πράξατε, λοιπὸν, πράξατε.

— Τότε, κυρία, εὐαρεστηθῆτε νὰ εἶπετε εἰς τὴν δεσποινίδα Δεσιμαῖζ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

— Εἶνε ἀνάγκη νὰ παραστῶ εἰς τὴν συνδιάλεξίν σας;

— Οὐδόλως· προτιμότερον μάλιστα εἶνε ἡ δεσποινίδος Ἐρριέττη καὶ ἐγὼ νὰ εἴμεθα μόνον.

Ἡ βαρόνη ἐσήμανεν, εἰς δὲ ὑπρέτης ἐνεφανίσθη.

— Ἡ θυγάτηρ μου θὰ ἦνε εἰς τὸν θάλαμόν της, εἶπεν ἡ κυρία Δαισιμαῖζ, πῆτέ της ὅτι τὴν παρακαλῶ νὰ καταβῇ ἀμέσως εἰς τὴν αἰθουσαν.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνεῶχθη καὶ ἡ νεᾶνις εἰσῆλθεν ὠχρὰ, καταβεβλημένη, με' ἐρυθροῦς ἐκ τῶν δακρύων ὀφθαλμούς. Ἄν καὶ ἐφάνη ἐκπλησσομένη ὡς μὴ εὕρισκον μόνην τὴν μητέρα της, ἀλλὰ προεχώρησε βραδέως καὶ ἐχαιρέτισε τὸν ξένον δι' ἐπιχαρίτου τῆς κεφαλῆς κινήσεως.

— Εἶνε θελκτικὴ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ κ. Λαγγάρδ, τὸ δὲ γλυκὺ βλέμμα της ἀντανακλᾷ τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς της.

— Ἐρριέττη, εἶπεν ἡ κυρία Δεσιμαῖζ, σοὶ παρουσιάξω τὸν κ. Λαγγάρδ, ἀρχαῖον οἰκογενειακὸν φίλον μου.

Ἡ νεᾶνις ὑπεκλίθη ἐκ νέου.

— Ὁ κ. Λαγγάρδ, ἐξηκολούθησεν ἡ βαρόνη, ἐπιθυμεῖ νὰ συνδιαλεχθῇ μίαν στιγμὴν μετὰ σοῦ· ἔχει κἀτι νὰ σ' ἐρωτήσῃ.

Ἡ Ἐρριέττη ἐστράφη πρὸς τὸν ξένον· ἐκπεπληγμένη.

ἐθνικῶν αὐτῶν, οὕτως εἶπεν, ἁγίων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου, οἵτινες, ἔλληνες ὄντες, ὑπῆρξαν οἱ πρῶτοι ἰδρυταὶ τῆς γλώσσης αὐτῶν, οἱ κηρύξαντες εἰς αὐτοὺς τὸν Χριστιανισμόν, οἱ θέντες τὰς πρῶτας βάσεις τῆς ἐξημερώσεώς των.

Ἀπὸ πρῶτας πάντες οἱ κώδωνες τοῦ ρωσικοειδοῦς κωδονοστασίου τῆς Παναγίας, ναοῦ ἄλλοτε ἀνήκοντος εἰς τὴν ἐλληνικὴν κοινότητα τῆς πόλεως ταύτης, ἐκάλουν τοὺς Βουλγάρους εἰς δοξολογίαν, μεθ' ἣν, τῶν μαθητῶν τῶν βουλγαρικῶν σχολείων ἀδόντων ὕμνος καὶ ἡγουμένων, ἡ ἐκ τοῦ ναοῦ ἐξεληθούσα συνοδεία, ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ κλήρου, προεξάρχοντος τοῦ μητροπολίτου καὶ τῶν ἀρχῶν, μετέβη εἰς τὸ κατὰστημα τῆς ἀστυνομίας ἐνθα ἐψάλλη ὁ ἁγιασμός. Ἄπασα ἡ συνοδεία ἔβαινε ἀσκεπής. Παρὰ τὰς προσδοκίας μου, ἡ ὅλη συνοδεία δὲν ἦτο πολυάριθμος, μόλις δὲ περὶ τοὺς 100 ἢ 150 πολίτας, καὶ οὗτοι ἐκ τῶν κἀτω στρωμάτων τῆς κοινωνίας, παρηκολούθουν. Ἡ μουσικὴ, ἐπομένη τῆς εἰκόνος τῶν δύο ἁγίων, ἀνθοστολιστοῦ, ἐπαιάνιζε τεράχια, ἐν οἷς οὐδὲν διέκρινα τὸ βουλγαρικόν.

Μετὰ μεσημβρίαν ὁ πολὺς λαὸς ἐχύθη εἰς τὸ παρὰ τὸν Ἐβρον καὶ ἐν τῇ συνοικίᾳ *Μαράς* πεδίον, *Γερτί-Καρτάς* — Ἐπτὰ Ἀδελφοί — ὀνομαζόμενον οὕτω ἀπὸ τινος δένδρου γηραιοῦ, εἰς ἑπτὰ μεγάλους κλάδους ἀναπτυσσομένου καὶ ὀνομαστοῦ ἐνταῦθα. Ἐορτὴ λαοῦ, ἥτοι βρῶσις καὶ πόσις διαρκής, χοροὶ κυκλικοὶ ἐν μέσῳ ἔχοντες τὴν βουλγαρικὴν *γκάϊδαρ*. Ἐν κύκλῳ τινὶ τοιοῦτῳ, ὃν ἔσυρεν ἀξιωματικὸς, παρετήρησα καὶ δεσποινίδας, μαθητρίδας, ὡς εἶπον, τοῦ παρθεναγωγείου καὶ μαθητῶν ἀναμίζ, χορεύοντας μετὰ τοῦ διδασκάλου. Ὡς βλέπετε, πενταετία μόνον ἤρκεσε νὰ διαχύσῃ καὶ ἐνταῦθα τὸν εὐρωπαϊκὸν πολιτισμόν, ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χρόνῳ κύκλῳ ν' ἀνταλλάσσονται βουλγαρικὰ πυρὰ νεοσῶν βουλγάρων καὶ βουλγαριδῶν.

Μέχρι βαθείας νυκτὸς τὰ πλήθη διεσκέδαζον ἐν τῷ *Γράδσκα Γκραντίνα* — Δημαρχικῷ Κήπῳ — ἄλλοτε ποτε τουρ-

κικῷ νεκροταφείῳ, ἐνθα ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ, ἧς ὁ ἀρχιμουσικὸς ἀπετέλει τὸ πρῖν μέλος θιάσου ὀψιδικοῦ καφφενείου ἐν Ἀθήναις, ἐπαιξε διάφορα τεράχια. Τὰ βουλγαρικὰ οὐρὰ ἀντήχουν μέχρι καὶ πέραν τοῦ μεσονυκτίου. Ἐννοεῖται ὅτι αἱ ἀπαραίτητοι εἰς πᾶσαν ἐορτὴν σημαῖαι ἐκυμάτιζον ἐν τισὶ τῶν βουλγαρικῶν οἰκιῶν καὶ καταστημάτων ἀπὸ πρῶτας.

Πολὺ γίνεται ἀπὸ τινος ἐνταῦθα λόγος περὶ τῆς εἰς Εὐρώπην μεταβάσεως τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ. Ἡ Α. Ε. καὶ τὸ παρελθόν ἔτος ἀπεπειράθη νὰ καίῃ τὸ ταξείδιον τοῦτο χάριν τῆς ὑγείας αὐτῆς, ὅπερ δυστυχῶς δι' αὐτὴν κατέληξεν εἰς μόνην τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐνθα ὑπὸ διαφόρους προφάσεις, πρὸ πάντων ὅμως ἕνεκα τῆς ἀδιαλείπτως ἀναβαλλομένης ἐπιθυμίας τοῦ Σουλτάνου τοῦ νὰ ἴδῃ τὸν Ἀλέκον πατᾶν, ἐκρατήθη ἐπὶ μῆνα καὶ πλέον. Τὸ αὐτὸ ἔχουμεν καὶ ἐρέτος. Ὁ Ἀλέκος πασᾶς ἐρίεται νὰ ἀναπαύσῃ ἑαυτὸν ἀπὸ τῶν κόπων τῆς ἐργασίας, ἀλλ' ἡ ἀαγκαία ἀδεια δὲν ἔρχεται ἐκ τῆς πρωτευσίας. Βεβαίως ἡ στοργὴ αὕτη κολακεύει τὸν Γενικὸν Διοικητὴν τῆς Τοπαρχίας, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ ταξειδίου εἶνε μεγάλη, ὥστε προβαίνει καὶ μέχρι θυσίας. Κατὰ τὸν Ὀργανικὸν Νόμον, τὸν διέποντα τὴν Ἀνατολικὴν Ρωμυλίαν, ὁ Γενικὸς Διοικητὴς δὲν δύναται νὰ καταλίπῃ τὴν Τοπαρχίαν ἄνευ εἰδικῆς ἀδείας τῆς Πύλης, καὶ ὅμως ὁ πρίγκηψ Βογορίδης λέγεται, εἰπὼν ὅτι καὶ ἄνευ ἀδείας τοῦ σουλτάνου θὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ ταξείδιόν του. Ὁρίσθησαν μάλιστα καὶ αἱ πρὸς τοῦτο ἀναγκαῖαι ἀμαζαὶ καὶ οἱ τῆς ὁδοῦ σταθμοὶ, πολλοὶ δὲ προσθέτουσιν ὅτι καὶ τελεία συνεννόησις ἐπῆλθε μεταξὺ τοῦ Διοικητοῦ καὶ τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Βουλγαρίας, διότι διὰ Σορίας ἡ ὁδοπορία σχεδιάζεται. Καὶ ὅμως, μεθ' ὅλα ταῦτα, πολλοὶ εἰσὶν οἱ κινῶντες τὴν κεφαλὴν μετὰ δισταγμοῦ ἐπὶ τοῖς λεγομένοις, καίτοι χθὲς ὁ Γενικὸς Διοικητὴς ἐπεσκέφθη τοὺς Γενικοὺς Προξένους, ἀποχαιρετίζων αὐτοὺς. Ἡ ἀπόφασις

— Ἀληθῶς, δεσποινίς, εἶπεν ὁ κ. Λαγγάρδ, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐπιτύχω παρ' ὑμῶν μεγίστην τινα χάριν.

— Ὁ κ. Λαγγάρδ, προσέθεσεν ἡ κυρία Δεσιμαίζ, ἔκαμεν ἤδη καὶ εἰς ἐμὲ τὴν αὐτὴν αἴτησιν.

— Ἡ δὲ βαρόνη ὑπέειπε, ὡς πάντοτε, εἰς τὰς ἀγαθὰς ἐμπνεύσεις τῆς καρδίας τῆς, εὐηρεστήθη ν' ἀποδεχθῆ ταύτην.

— Ἐρριέττη, ὑπέλαθεν ἡ κυρία Δεσιμαίζ, σ' ἀφίνω νὰ συνδιαλεχθῆς μετὰ τοῦ κ. Λαγγάρδ, καὶ ἀσπασθεῖσα αὐτὴν ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης.

Ἡ Ἐρριέττη ἦτο ἔντρομος, ἡ δὲ ἀνησυχία τῆς ἐξεδηλοῦτο ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς.

— Σὰς παρακαλῶ, δεσποινίς, τῆ εἶπεν ὁ κ. Λαγγάρδ, ἔχετε θάρρος· εἴθε ἀνήσυχος, τρέμετε, διατί; Ἡ μήτηρ σὰς εἶπεν ὅτι εἶμαι φίλος τῆς καὶ ἐπομένως καὶ ἰδικός σας. Μὴ φοβῆσθε λοιπὸν, συνέλεθε.

Ἀφοῦ ἐκάθισαν, — Τώρα ὑπέλαθεν ὁ κ. Λαγγάρδ μέλλον νὰ συνδιαλεχθῶμεν ὡς ἀγαθοὶ φίλοι. Ἐπιθυμεῖτε νὰ μ' ἀκούσητε;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἡ μήτηρ σας μοι εἶπε πράγμα τι τὸ ὅποιον, εἰλικρινῶς ὁμολογῶ, μεγίστην μοῦ ἔκαμεν ἐκπληξίν· μοῦ εἶπεν ὅτι θέλετε νὰ τὴν ἐγκαταλείψετε, νὰ παρατηρήτε τοῦ κόσμου καὶ ν' ἀποσυρῆτε εἰς ἕν μοναστήριον.

— Τοῦτο προτίθεται, κύριε.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ φρονῶ ὅτι δὲν ἐσκέφθητε καλῶς. Νεανίς τις, πλουσία καὶ ὀραία, ἔχουσα μητέρα λατρεύουσαν αὐτὴν, ἐνώπιόν τῆς ραδιόν τὸ μέλλον καὶ πάσας τὰς ἐλπίδας τῆς νεότητος, δὲν κλείει τοὺς λαμπροὺς ὀρίζοντας, διὰ νὰ κατακηρυσθῆ εἰς τὰ σκότη τοῦ τάφου. Βεβαίως δὲν εἴθε κάμνεια θεόληπτος καὶ εὐτυχῶς δὲν ζῶμεν κατὰ τοὺς χρόνους, καθ' οὓς ὁ φανκτισμὸς ὧθει εἰς τὸν ἀσκητικὸν βίον. Ἀναμφιβόλως ὑπάρχουν πάντοτε φανατικοὶ, ἐπειδὴ βλέπομεν ἀκόμη καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας ἀφωσιωμένους εἰς τὸν ἀσκητικὸν βίον. Ἀλλὰ σεῖς δὲν ἀνήκετε εἰς τὴν κατηγορίαν αὐτήν. Ἀναντιλέκτως δὲν ἐπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα διὰ νὰ ὑποκλίνωνται μέχρις ἐδάφους ἐνώπιόν του διπνεκῶς προσευχόμενοι! Δὲν ἀπαιτεῖ ὁ Θεὸς ἀπὸ ἡμᾶς θυσίας ἀντικειμένους εἰς τοὺς νόμους τοὺς ὁποίους χάριν ἡμῶν συνέστησε, δὲν ζητεῖ νὰ ἐκπληρώσωμεν ἡμεῖς ἄλλην ἀποστολὴν ἢ ἐκείνην τὴν ὁποίαν παρέσχεν εἰς ἡμᾶς ἐν τῇ οἰκογενείᾳ. Ἀρκεῖ νὰ ἀναγνωρίσῃ τις τὴν παντοδυναμίαν του καὶ νὰ τηρῆ τὰς ἐντολάς του, περιπλέον δὲν ζητεῖ παρὰ τοῦ ἀνθρωπίνου πλάσματος.

Σεῖς, δεσποινίς, σεῖς νὰ κλεισθῆτε εἰς μοναστήριον; Εἶνε τοῦτο δυνατόν; Δὲν ἐξετάζω τὴν αἰτίαν τῆς παραδόξου ταύτης ἀποφάσεώς σας· τοῦτο δὲν με ἀφορᾷ. Ἐὰν ὑπάρχῃ μουσικὸν τι ἐν τῇ καρδίᾳ σας, θέλω νὰ τὸ σεβασθῶ, μόνον

αὐτοῦ τοῦ ν' ἀπέλθῃ, χωρὶς τῆς ἀπαιτουμένης ἀδείας, εἶν ἀμετάτρεπτος.

Ἀπῆλθε τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα, μεταβαίνουσα εἰς Μόσχαν τριμελὴς ἐπιτροπὴ, ὅπως παραστῆ κατὰ τὴν στέψιν τοῦ Τζάρου, ἀντιπροσωπεύουσα τοὺς βουλγάρους πατριώτας τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας. Ἡ τε ἀποστολὴ τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης καὶ ἡ πλήρης ἐκφράσεων εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν υἱὸν Ἀλεξάνδρου τοῦ ἐλευθερωτοῦ προσφώνησις, ἦν κομίζει, ἀντίκεινται πρὸς τὸν κείμενον καὶ ἀποτελοῦσι τρανωτάτην περιφρόνησιν πρὸς τὴν Πύλιν. Πλὴν οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἡ κυβέρνησις τῆς Κωνσταντινουπόλεως θὰ καταπῆρ καὶ ταύτην, ὡς καὶ πολλὰς ἄλλας κατέπιε μέχρι τοῦδε.

Ἡ στέψις θὰ ἑορτασθῆ τὸ ἑσπέρας τῆς Κυριακῆς καὶ ἐνταῦθα. Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ *τεντωθῆ πολὺ τὸ σχοιρὶ*, πρόκειται νὰ γείνη συνεδρίασις τῶν προϋχόντων, καθ' ἣν θὰ αποφασισθῆ ὅπως ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι θὰ δοθῆ ἑορτὴ ὑπὲρ τῶν κακῶς ἐχόντων οἰκονομικῶν τοῦ Νοσοκομείου, θὰ φωταγωγηθῆ ὁ Δημοκρατικὸς Κῆπος, ἐν ᾧ θὰ παιανίζῃ ἡ μουσικὴ, τῆς εἰς αὐτὸν εἰσόδου ἐπιτρεπομένης ἀντὶ πληρωμῆς. Διὰ τῆς προφάσεως ταύτης, τῆς ὅλως εὐλόγου καὶ χριστιανικῆς, οἱ βούλγαροι πατριῶται θὰ προλάβωσιν πᾶσαν ἐνδεχομένην παράστασιν τῆς Πύλης.

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἀφίκετο ὁ νέος διερμηνεύς μας κ. Λάμπρος Ἐνυάλης, ἀναλαβὼν ἀμέσως τὰ καθήκοντά του.

ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΕΝ ΜΕΣΣΗΝΙΑ

(Εἰδικοῦ Ἀνταποκριτοῦ μας)

(Συνέχεια· ἴδε προγ. φύλλον)

Ἐνθυμῆσαι βεβαίως τὸ πολυθρύλλητον ἐκεῖνο : « Εἰς Φι-

λίππους ὄψει μοι ! » τοῦ Δ. Σαράβα. Ἀφ' ἧς ἐλέχθη, παρῆλθε χρόνος πολὺς καὶ ὁ Σαράβας ἐφαίετο ἀδρανῶν, ὁ δὲ κόσμος δικαίως ὑπέθεσεν ὅτι τὸ ρῆμα ἐκεῖνο ἐλέχθη ἐν στιγμῇ παραφορᾶς καὶ ἀγανακτικῆς. Ἡπατῶντο ὁμῶς, διότι ὁ εἶπεν δὲν ἔπαυσεν ἐργαζόμενος, καὶ δὲν ἐσκέφθη νὰ ἐργασθῆ οὐ μόνον ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα νὰ πολεμήσῃ ἀσφαλῆστερον τὸν ἀντίπαλόν του, διότι αἱ Καλάμαι ὡς πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ Μεσσηνίας, εἰς ἣν ὑπάγειαι καὶ ἡ ἐπαρχία Μεσσηνίας, πολὺ δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ὑποστήριξιν ἢ τὴν καταπολέμησιν μεσσηνίου πολιτευομένου, ὡς ἐννοεῖς.

Ἀλλὰ δὲν εἶχε μόνον τοῦτον τὸν σκοπὸν ὁ Σαράβας, προσπαθῶν νὰ σχηματίσῃ ἐνταῦθα κόμμα. Μετὰ τῶν Καλαμῶν συνδέονται πολλὰ συμφέροντα λακωνικά, διότι ἐκτὸς ἄλλων καὶ πολλοὶ Λάκωνες ὑπάρχουν ἐνταῦθα ἐγκατεστημένοι, ἐπομένως ὁ δυνάμενος νὰ ἔχῃ φίλον τὸν δήμαρχον Καλαμῶν κατὰ πολὺ δύναται νὰ αὐξήσῃ τὴν ἐν Λακωνίᾳ ἰσχύν του.

Θέλων λοιπὸν ὁ Σαράβας νὰ πολεμήσῃ τὸν Κουμουνδοῦρον ἐν τε τῇ Μεσσηνίᾳ καὶ ἐν Λακωνίᾳ ἐξελέξατο λίαν προφυῶς τόπον ἐνεργείας τὰς Καλάμας, οὕτω δὲ ἐπιτυχάνων ἐδῶ καὶ ἀμέσως τὸν Κουμουνδοῦρον ἐπολέμει ἐν Μεσσηνίᾳ καὶ ἐμμέτω ἐν Λακωνίᾳ, διότι ἰσχυροποιῶν ἑαυτὸν ἐκεῖ ἠδυνάτει ἅμα τοὺς Μαυρομηγάλας καὶ Καπετανάκιδες, φίλους τοῦ Κουμουνδοῦρου.

Ἡρᾶτο λοιπὸν σχηματίζων κόμμα ἐν Καλάμαις διὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Κωνσταντίνου, ὅστις καὶ ἐνυμφεῖθη ἐνταῦθα, ἀν καὶ ἐκ τῆς ἡλικίας του ἐνομιζέτο ὅτι δὲν ἐσκόπει τοιοῦτον, τὴν θυγατέρα τοῦ ἀποδιώσαντος ταγματάρχου τοῦ πεζικοῦ Ἀντωνίου Καπετανάκη, οὗτινος ὁ υἱὸς ἔχει ἀρκετὴν ἐνταῦθα ἰσχύν.

Ὡς μέλλον νὰ ζητήσῃ τὴν δημορχίαν ἐνταῦθα ἐκ μέρους τοῦ κόμματος προορίσθη ὁ Εὐνθὸς Πικουλάκης, νῦν βουλευτῆς Οἰτύλου, ἀλλ' ἐπειδὴ παρακαίρως ἐζήτησε τὴν με-

θὰ σὰς εἶπω, κατὰ τὴν ἡλικίαν ὑμῶν, αἱ θλίψεις καὶ αἱ ὀδύνας παρέρχονται, αἱ κακαὶ ἀναμνήσεις ἐξαλείφονται· κατὰ τὴν ἡλικίαν σας τέλος, δεσποινίς, δὲν δικαιούται τις νὰ ἀπελπίζηται, οὐδόλως δὲ τις εὐαρεστεῖ τὸν Θεὸν ἀμφιβάλλων περὶ τῆς ἀνεξάντλητου αὐτοῦ ἀγαθότητος.

Θὰ σὰς εἶπω πρὸς τούτοις ὅτι οὐδὲν γίνεται ἐν τῷ κόσμῳ παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ, αἱ δὲ βουλαὶ αὐτοῦ εἶνε ἀνεξιχνίαστοι. Ἐὰν ἐξεπλάγην μαθῶν ὅτι θέλετε νὰ εἰσέλθητε εἰς μιναστήριον, θέλω νὰ σὰς ἐκπλήξω καὶ ἐγὼ λέγων ὅτι ὑπεσχέθη ἐν τὴν κυρίαν νὰ σὰς πείσω νὰ ἐγκαταλείψετε τὸ σχέδιόν σας τοῦτο.

Ἡ Ἐρριέττη ἔκαμε κινήσιν τινα ζωηρὰς ἐτπλήξεως, ἔπειτα δὲ ἐκίνησε ἠλιθερῶς τὴν κεφαλήν.

— Ἀφοῦ ὑπεσχέθην τοῦτο εἰς τὴν μητέρα σας, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λαγγάρδ, ἐσκέφθη ὅτι μπορούσα νὰ ἐκτελέσω μετὰ θάρρους καὶ μετὰ πεποιθήσεως ἔγκλημα εἰς τὴν εὐγνώμονα καρδίαν σας.

Ἡ νεάνις παρητήρησε μετὰ προσηλώσεως τὸν κ. Λαγγάρδ, ζητοῦσα νὰ μαντεύσῃ τί διελογίζετο.

— Ἀκούσατέ μου, δεσποινίς, ἐπεχείρησα ἔργον τι, μὲ τὸ ὅποιον εἶνε συνδεδεμένα ἠθικά συμφέροντα μεγάλης σπουδαιότητος· τὸ ἔργον τοῦτο εἶνε δυσχερὲς καὶ ἐσχλημάτις τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸ πραγματοποιήσω χωρὶς τὴν συνδρομὴν σας. Ἄρα, ἐὰν περιορισθῆτε

ἐντὸς μοναστηρίου, δὲν θὰ ἦνε δυνατόν νὰ μοῦ βοηθήσητε, ἐπειδὴ τὸ ἔργον μου εἶνε ἐν καταστάσει σχεδίου καὶ θ' ἀποτύχῃ ἐλευνότητα. Δὲν ἐπαρκοῦσι τὰ ρηθέντα νὰ σὰς πείσουν νὰ μεταβάλητε ἰδέαν;

— Δὲν θὰ ἐπιτύχητε, κύριε, εἶπεν ἡ Ἐρριέττη.

— Περιμείνατε, δεσποινίς, περιμείνατε, δὲν ἤξεύρετε ἀκόμη περὶ τίνος πρόκειται. Ἡμέραν τινα πρὸ τριῶν ἐτῶν νομίζω, ἀνὴρ τις, εἰς δυστυχῆς, καλούμενος Λυκογιάννης, ἔσσωσε τὴν ζωὴν σας.

Τὸ πρόσωπον τῆς νεάνιδος ὡχρίασε κινήσεως μετὰ στενοχωρίας.

— Ἐν ὀνόματι λοιπὸν, δεσποινίς, τοῦ σωτῆρός σας, ἐν ὀνόματι τοῦ δυστυχοῦς Λυκογιάννη, ἔρχομαι νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν εὐσπλαχνίαν σας.

— Ἀλλὰ τί δύναμαι νὰ πράξω, κύριε;

— Νὰ μοῦ ἀποδείξητε ἐν πρώτοις ὅτι δὲν εἰσθε ἀχάριστος, ἀποδεχομένη νὰ συνεργασθῆτε ὑπὲρ τοῦ ἔργου, τὸ ὅποιον ἐπεχείρησα.

— Τὸ ἔργον τοῦτο, κύριε;

— Εἶνε τὸ ἐξῆς : νὰ ἐξαγάγωμεν τὸν Λυκογιάννην ἐκ τῆς ἀξιοθρηνητοῦ καταστάσεως, εἰς ἣν περιέπεσε, ν' ἀποδώσωμεν εἰς τὸν ἀπόκληρον τοῦτον τὸν βαθμὸν, τὸν ὅποιον δικαιούται νὰ ἔχῃ ἐν τῇ κοινωνίᾳ, νὰ ἐπανορθώσωμεν τέλος ἀπέναντι τοῦ δυστυχοῦς τὰς ἀδικίας τῆς τύχης.